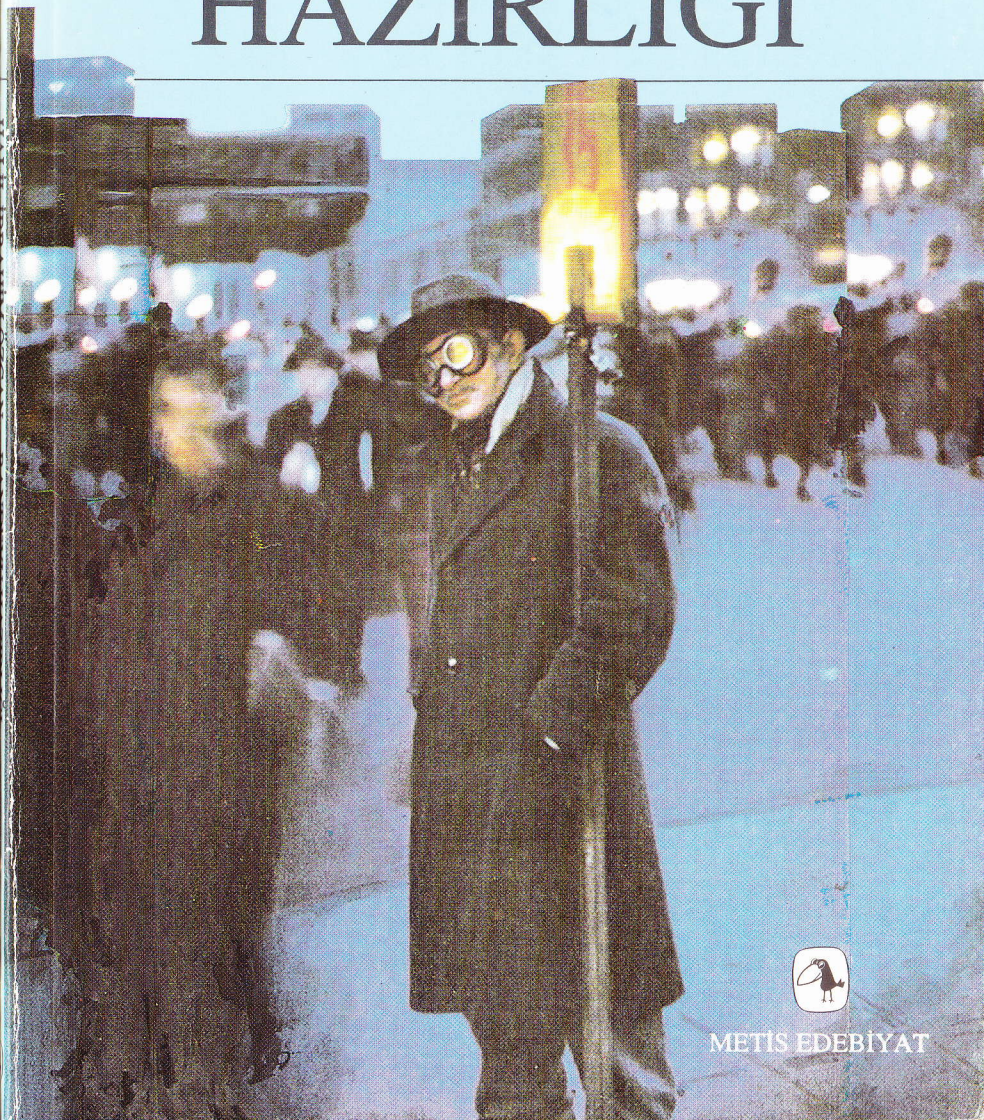
HALİL İBRAHİM ÖZCAN

RANDEVU HAZIRLIĞI

METİS EDEBİYAT

Halil İbrahim Özcan, 1957 Kayseri, Talas doğumlu. Kayseri Eğitim Enstitüsü'nden mezun oldu ve üç yıl öğretmenlik yaptı. 1981-91 yıllarında, siyasal nedenlerle on yıl cezaevinde tutuldu. Fehmi Uzal ile birlikte *1980-90 Cezaevi Şiir Antolojisi*'ni hazırladı (Sorun-Melsa, 1992). Defter, Edebiyat Dostları, Yaba-Öykü, Düşler, Sombahar, Ayrım-Şiir ve Yazın dergilerinde şiir ve öyküleri yayınlandı. *Randevu Hazırlığı* yazarın ilk öykü kitabıdır.

Metis Yayınları
Başmusahip Sokak 3/2, Cağaloğlu / İstanbul

Metis Edebiyat Dizisi - 52
Randevu Hazırlığı, Halil İbrahim Özcan
© Metis Yayınları, 1992
Birinci Basım: Haziran 1993

Bu kitapta yer alan öykülerden *Şapka* ve *Randevu Hazırlığı* ilk kez Defter Dergisi'nde yayınlanmıştır.

ISBN 975-342-027-7

Dizgi: Metis Yayıncılık Ltd.
Baskı: Yaylacık Matbaası, Cilt: Örnek Mücellithanesi

Halil İbrahim Özcan'dan

RANDEVU HAZIRLIĞI

öyküler

Sevgili kardeşim Erol Kasar'a

Aynı tarihin insansarına

coşkunla...

Daima olan dostluğumla...

13 Kasım 93

Tarsus

METİS YAYINLARI

içindekiler

şapka, *7*
gölge lekeler, *12*
koşu yolu, *17*
randevu hazırlığı, *21*
dünya uzaklaşıyordu, *26*
karar öncesi, *32*
hazar'a yağmur yağarken, *37*
esintiler içi konuk, *41*
satış reyonundaki açlık, *46*
bekleyiş, *52*

ŞAPKA

Durdukça tüyleniyordum. Çocuklarım bekliyorlardı beni evde. Yeni sorumluluklarım vardı sokağa çıkmadan önce. Küçük olanını sırtımda gezdirecektim. Büyüğünün okula gitmeden önce sorabileceği soruları minderde kurulduğum yerden öldürüp yenilerini yaratmasına yardımcı olacaktım. Bunları yapmak için istek duymuyordum. Bütün sözleri ayak oyunlarının tortularında emip emip tükürdüğüm sağır bir güneşin altında yorgundum. Bir dile kurban törenleri hazırlamak için terk ettiğim mayınları toplayıp odamın duvarlarına asmıştım ölü masumiyetle. Kuzey kutbumdan alıp getirecektim oyuncakları. Kimsenin öldürmek istemediği katili karnını deşerek öldürür sonra getirirdim oyuncakları.

Sesi keskin bir bıçağın yırtılan diğer yüzünü kanlar içinde seyrederken insani çığlıkların neden atıldığını anlayamıyordum. Karnının tam ortasına boşaltabilirdim. Nasılsa yaşamın çokkollu acemisiydim. Parmak

izlerimin kaldığı çelik kalemde, acemiliklerimi gözümün önüne getirdikçe huzursuzluğum gittikçe artıyordu.

Kırık bir gönül serüveninden sonra yarım kalan aklımı da kaybetmeden, yeni serüvenler yeni gönüllülüğün aklı başındalıkla yer değiştirmesi sayılabilirdi. Bazılarını ezen, yok eden, benim için elbise değiştirirken bedenimden aldığım öçtü. Avunduğum küçücük parçacıklar, caddelerde koşuşturan çolak sözcüklerin daha önceden kendilerini gülünçleştirmiş yanlarıydı. Kahve köşelerinde, at papazı ver kızı, oğlan da olsa farketmez der geçerdim.

Titrek erik yeşili boyayla boyanmış bir yontunun — atın üstünde bir adam parmaklarından birini ileri doğru uzatmış bir yeri işaret ediyordu— ellerine tutması için bir demet çiçek bırakılmıştı. Anlaşılan, sevgilisini beklerken onun geç kalmasını protesto etmek üzere bu yöntemi düşünen bir âşığın işiydi bu. Ne hali varsa görsündü. O da öğrenmeliydi gönül kırıklığının nelere yol açacağını.

Oyalanmamalıydım. Vitrinde takılı kaldığım bir reklam panosunu seyrederken, yırtık elbiselerinden kirli bedeni görünen bir dilencinin acıma uyandırmaya çalışan ama aslında kendince herkesi alaya alan hıçkırığımsı sesiyle geriye döndüm. Cesur bir tınıyla dua, dudaklarına değdiğinde, gizli oturumların eteklerindeki pencere camları öteki yüzlerini gösteriyorlardı.

Oyuncakların yanı sıra kendim için de bir şapka almalıydım. Eskisi berbattı. Şapkanın varlığını dökülen saçlarımı saklamasından değil, mermi hızındaki suskunluğumdan anlıyordum. Ben, o suskunluğun keyfini çıkartırken şapka yüzümdeki anlamların hırsızlanmalarına izin vermiyordu. Oyuncaklar silinmişlerdi. Gidip şapkamı yenilemeliydim. Onu aldıktan sonra ana kılığına sokabilirdim. Dişi ve doğurgan olurdu, sığınılacak bir liman ve iten cinsellikle. Bana, ağaçların henüz yeterince büyümediği bir parkın orta yerinde işeme olanağı sağlarsa Noel Ana bile yapabilirdim onu. Kasıkların ağırlığını birden herkesin ortasında olabildiğince yere boşaltma rahatlığı insana nasıl keyif vermezdi ki? Düşünün bir. Ben düşündüklerimi yapmadan önce ellerimdeki kandiller sönmeden şapkamı almalıydım. Üstüme düşmemek ve beni ezmemek için çaba gösteren kocakarının hemcinsinin burnundan soluyan haline aldırış etmeden beni tutup ayakta kalmamı başarması övünülmesi gereken bir hareketti. Hiç olmazsa teşekkür edebilirdim onlara. Dönüp ardıma baktığımda kimseler yoktu.

O bebek mavisi rengindeki şapkayı beğendiğim vitrin karşımda vahşi hayvan terbiyecisi dikkatiyle duruyordu. Böyle düşünmemin birkaç nedeni vardı. Birincisi: Şapka, bebek mavisi renginde alışkanlığını hemen ele veriyordu. İkincisi: Başına geçirilen perdemsi şeyin bir kenarı kıvrılmıştı. Üçüncüsü ise; kendime büyülü geceler bahşedeceğim kokusunu yakından duyuyor olmam ve onu başıma geçirdiğimde bir köpekbalığının yüzgeçlerinin üstünde ilerlediğim denizin ortasın-

da başımı dik tutmama yardımcı olabileceğiydi. Aramızdaki yakınlaşmadan çıkarabildiğim sonuçlar bunlardı.

Uçağın biri hızla geçip gitti üstümüzden. İçinde kaç yolcu varsa hepsine birden bastım kalayı. Vitrinin arkasından uzanan bir el çekip aldı şapkamı. Hızla içeriye daldım. İçerde kalabalık vardı. Tezgâhtar kız, yerinden kalkarak bana nasıl yardımcı olacağını soruyordu. Koyu gözlerinin akını görüyordum. Yumurta akıyla karıştırılmıştı sanki. Böylesi bir gözle ilk kez karşılaşıyordum. Gözbebekleri küçücüktü ve çevresinde aktan kocaman halka vardı. Kıza bir şey söylemeden doğruca şapkamın alındığı yere yöneldim. Baktım şapka birinin elinde evrilip çevriliyor. Yok yere evrilip çevrilmesine bozulmuştum. Ellerinden şapkayı kaptığım gibi başıma geçirdim. Rahatlamıştım. Bu kez de buradaki tezgâhtar bana garip garip bakar olmuştu. Mağazadaki bir görevli yanıma gelmiş benim hareketlerimi izlemeye başlamıştı. Müdahale etmiyordu. Daha ağzımı açıp bir şey söylememiştim. Onlar da şaşkınlıklarından olsa gerek bana bir şey söylemiyorlardı. Konuşmuyordum. Kimse beni konuşmaya zorlayamazdı. Konuşarak tükenmek istemiyordum. Tezgâhtarlardan yaşlı olanı, sonunda dayanamamış olmalı ki, ağzını yaya yaya, şapkayı çok beğendiyseniz onu size seve seve satarız, ancak bu beyden izin almanız gerekecek, dedi. Bey diye gösterdiği, şapkayı vitrinden alan ve elinde evirip çeviren kişiydi.

Mağazanın içinde oraya buraya seğirten insanlardan birkaçı daha şimdiden kafama geçirdiğim şapkama bakıyorlardı. Aldırmıyordum. Dirsek yapan kısa bir koridorumsu yerden geçtikten sonra mağazanın alt katına indim. Peşimden gelen kimse olmamıştı. Herhalde mağazanın tek çıkış kapısı vardı. Dört bir yandan şapkalar uçuşuyorlardı. Kafamdakiyle yer değiştirmek istiyorlardı. Bitimlilikler birbirlerinin içine girdiklerinde oldum olası bir hüzün yaratırlardı bende. Belki de aptalın biri, sersemce beğenme tutkusuyla peşim sıra şapkaların kafamda yer değiştirme çabalarını anlamlandırmaya çalışıyordu. Şapkamın olağanüstü bir gayretle kafamın üstünde iyi kötü durduğunu duvar aynasında kendime çekidüzen verirken görebiliyordum. Oysa ayna duvardayken ona bakmaya sıkılırdım. Boşluklarda hiç ayna da görmemiştim şimdiye kadar. Durun, durun görmüştüm, birkaç kez hem de. Ama o aynalar farklı yerlerde yansıtıyorlardı. Değil. Al işte korkunçluğuyla geliyor baş dönmesi. Şapkam, şapkam beni koruyacak mısın? Annesinin eteğine asılarak şapkamı gösteren çocuktan korumalısın beni. Ben yanlış yerde görmek istemiyorum ki seni. Hayır, saklamıyorum seni kendimden. Bak en tepelerdesin. Başımın üstündesin. İnsanlar başlarının üstünde taşıdıklarından korunma payı beklerler. Bütün sözler bırakıldıkları yerde mi kalmalı? Kirlisin. Yeterince karşı koyamıyorum anlaşılan. Hâlâ ne bekliyorum? Kıpırdayamıyorum. Kıpırdayamıyorum. Kıpırdayamaz olmuştum. Kıpırdayamıyordum.

GÖLGE LEKELER

Adını belirtmem gerekmiyor. İçinizden de aramaya kalkışmayın. Arayışlarınız boşuna olur. Hem, adını bulsanız ne olacak ki? Onu tanıdığım gecelerin billuri tuzağına düşeli çok oldu. Aslında elimde deniz kabuklarıyla anlatmalıydım onu sizlere. Ne kadar çok severdi deniz kabuklarını siz bilmezsiniz. Durmadan onların deniz diplerindeki serüvenlerini anlatırdı. Sözünü kesmek istesem de yapamazdım, ağzının şekilden şekile geçerken bıraktığı çizgileri ben alır devam ettirirdim bedeninin başka yerlerine doğru. Bana neydi deniz kabuklarından. Çizgileri izler, bazen elimde olmadan uçurumlarına düşerdim. Uçurumların doruklarına çıkardım. Bu doruklar aşağılardan bakabilmemi de en iyi öğretenlerdi. İçimde yanan ateşi zorlamadan üflerdim. Ben üfledikçe korkunç kokular yayılırdı çevreye. Anlardı. Silkelendikçe daha da doruklara çıkardım. Adresi yanlış zarflardaki mutluluktu belki de — olmalıydı.

Kurban ve katledendim "karın seni terk etti," dediklerinde. Cezaevinde olmasam yapacağımı bilirdim o an. Çok aramıştım ilişkimizdeki onun aradığı biçimi. Yoksa haberim olmadan yeni aşklara komediler mi yazmaya başlamıştı? Tek bir sözü bile yeterdi durumunu anlatmaya. Yanaşmadı. Kurduğum örgütün en aktif üyelerinden biriydi. Hadi gelin de unutun deyin. Unutun... Kolaysa siz unutun. Nasıl unutabilirim regl olduğunu söylemeyip büyük bir banka soygununda yanımda olmasını. Üstelik o soygunda iki de er ölmüştü hiç istemeden. Çıldırtan şüphemin son sığınağıydı. Sözünün yarısını hep düşürürdü konuşurken. Açığa çıkarmalıyım. Ucuza kapattı düşlerimi. Paramparça edeceğim, sizler de boş yere uğraşmayın gazetelere verdiğim ölüm orucu ilanındaki gerekçeleri çözmeye. Çözemezsiniz. Orada ailelerin Eylül'le parçalanmışlığını da eklemek zorundaydım. Daha çok ölüm kalmamalıydı bir ayrıntıda.

Hiç kimse yarattığı konumun güzelliği kadar büyük değildir. Merhamet. Yüceltilmiş güzelliğiyle vefa ile kucaklar kucaklamaz ölürdüm. Olmuyor, olmuyor işte. Boydan boya zayıflığım övgüye değer yer bırakmıyor. Yanımda yatan, yirmili yaşlarını içerde geçiren çocuklar büyümüşler de bana akıl verir olmuşlar. Tanımadıkları ilişkilerden kitabi bilgiler aktararak arkamdan gülüyorlarmış. Gülsünler. Hiç ihtiyar yağmur görmemişler ki. Duymamışlar da nasıl yağdığını. Yüzlerini tutup ıslanmamışlar onların kederlerinde. Konuşma fırsatı buldular ya konuşurlar artık. Cezasını çekmeli. Çıkacağım karşısına. Müebbetliklerden

oluşum da engellemeyecek beni. Tüneller ne güne duruyor sanki. Mutlaka birilerini ikna ederim. Aykırı sözleri söyleyen benim ağzım değil. Onlar gölge lekelerin, gölgelerin. Gücümü varoluş sırrının içinde tüketinceye kadar götüreceğim. İnanıyorum. Yarı mahcup halde bana öğütler veren çocuklar bilmeyecekler. Tutunacak başka dal bırakmadılar ki insana. Her şey birbirine karışıyor. Soğuk kendine hâkim. Her şey çılgın, oluşum hayal değil. Neşe, neşe, neşe... Sevgimi kime akıtmalıyım ben şimdi? Kime, kime?.. İbrahim'in İshak'ı Moria dağına kaldırdığı güvenle öldürebilirim onu. Kör bıçağı nasıl sürerim o narin boynuna? Gökyüzü nasıl da parlak görünüyor. Yastığımı düşürmeden ranzamın kıyısına taşıyıp oradan gökyüzünü doğrudan seyretmeliyim. Üstelik açlık grevinin yirminci günündeyim. Törenlere gerek kalmayacak. Bu yanık kokusu da nereden geliyor? Damarlarımdaki sarnıçların içlerinde gölgeler. Katırtırnakları bulmalıyım, biraz da sütleğen. Yükünü ve yorgunluğunu taşıyan ben olduktan sonra, söylenildiği gibi tüm haklarımın koruyucusu ve uygulayıcısıyım demektir. Unutmuştum bekçilerin ileri geri durmadan düdük öttürmek zorunda olduklarını. Kaynağımı kurutmalıydım. Huzursuzum, bambaşka bir evrenin tek başına kalmış yoksul sokak satıcısıyım. Onur kırıklığını yaşarken, onun gücüyle bitmişlikleri sürdürmemi, emek için harekete geçmemi beklemiyordu. Saklanacak dertleri aratmaya meydan bırakmadan geçiyor ömür. İtibarımız zedeleniyor. Yıkık, göçmeye hazırlanıyoruz. Yazıtlara bakılırsa, gürültülerin kesildiği yerde gırtlağımı yokluyor olmamın gerçek

nedeni bulunabilirdi. Çakıllar, tenime sürttüğüm yerlerde çıkardıkları seslere doldu. Yıkıldım kaldım. Yanıma aldığım erkenci baharı kuşların kanatlarındaki telaşla taşıyordum. O telaşı yakaladığım yırtılan ışık zarının ortasında görünüyordum. Biraz da üzünçle okunacak. Ardımda yazı bırakacak mıydım ben? Dilimin kadavrasında yeni filizlendirmeye çalıştığım ertelenmiş tarihlerdeki miladımı yaşıyordum. Ölüm. Gerekli. Milatlar mini zaman dilimlerinde büyülü ağaçların dallarında sallanıyorlar. İnce sularda arasınlar izimi. Altında güvenlik içinde uykuya dalacağım dikili direğimde gölgeler kalmadı. Kopuş. Mevsimlerin en güzeliydi. Gösteriler uzun sürdü. Kendimize uçlarda yer açmıştık. Sahiptim. Karanlık; eskiyen gözlerin harmanındaydı. Susar koşardım. Koskoca sabahın ışıkları yalan söyleyecek değildi ya. Krallar geçiyor gölgelerin arkalarında ardıllarıyla. Acımasızlık bu. Gelecekten geriye doğru kaymak insanı bitiriyor. Tutunamıyorum. İğrenmiyorum artıklarımdan. Onları da çok seviyorum. Sonsuz noktaları biraz iterek de olsa birleştirmeyi unutmamışım. Yapabilirim. Mutlak olanla işim yok benim. İman adamı da değilim. Heybetli bir duruşta ürperiyorum. Doktor, son kontrolünde, böyle giderse yakında komaya gireceğimi söylüyordu. Ölçülmezlikler. Bundan çekiniyorum. Tıpkı yuvarlana yuvarlana çoğaldıkça tükenen kartopu gibiyim. Alçaklar. Kendimi yadsımamı istiyorlar, ne cesaret. Yine aynı noktada dönenip duruyorum. Yaşandı bitti diyorlar. Nasıl olur? Yaşananlar bitmiş olsaydı, ömrümüzün toplamı bir kibrit alevi gibi sönmüş olur muydu hiç? Gölge lekeler. Kimlik. Hangisini göstermeli? Pa-

zarlığa yanaşmamalıyım. Zamansızlık pazarlık etmiyor. Bir çıksam... Bir çıksam... Artık nokta yok unutulmuş bir bitirişin son tümceciğinde.

KOŞU YOLU

Pırıl pırıl badanalanmış evinin önündeki kalabalıkta nelerin olup bittiğini anlayabilmek için sokağı seyrettiği pencerenin önünden kalkarak kalabalığın arasına karıştı. Kalabalık, daha önce gördüğü kalabalıklara hiç benzemiyordu. Hepsi de kızlı erkekli genç insanlardı. Bir kısmının başlarında eşarba benzer örtüler vardı.

Bütün günü pencere önünde oturarak geçirdiğinden bacakları uyuşmuştu. Uyuşan bacaklarını eliyle oğuştururken en yakınındakine sormayı denemekten vazgeçti. Aralarında kilometrelerce uzaklık vardı sanki. Sorsa, sesinin yetmeyeceğinden korkuyordu. Önce uzun uzun öksürdü. Öksürüğüne aldıran olmadığını görünce elindeki bastonuyla, baş başa vermiş gençlerden birine dokunmak istediyse de bastonu havada kaldı. Mahalleli pencerelere doluşmuş olduğu halde sokağa hiç kimse inmiyordu. Biraz da bunun gururuyla çevresine baktı. Pencerelerdeki yüzler erkenci sabahı

getirmiyorlardı yanına. "Korkunun kışını yaşıyor olmalılar," diyordu. Kalabalığın arasından birisi çıkıp da "ihtiyar, sen ne arıyorsun aramızda?" demiyordu. Arı kovanı gibi kaynaşan gençlerin arasında, tıpkı Kurtuluş Savaşı'nda siperlerden çıkıp arkadaşlarının arasında durduğu gibi dimdik ayaktaydı.

Gençliğinde sessiz sakin bir yaşam sürmüştü. Okuyamamış, babasından kalan küçük bir dükkândan sağladığı gelirle yaşamını sürdürmeye çalışmıştı. Evlenmemiş, çoluk çocuğa karışmaktan korktuğu için yarınların kaygısını yaşamıştı. Sevdiği Rum kızının bir gece Yunanistan'a göç etmesinden sonra yıldırım çarpmış gibi olmuş ve hep sevdiği bu kızın hayaliyle avunup durmuştu. Ayrılık acısının kanattığı yüreğindeki yarayı, yeniden, yeniden sarmaya çalışmış ama hiçbir zaman başarılı olamamıştı. Çok sıkıldığı bu anlarında gittiği değirmenin arkasındaki çimenlerin üzerine serilir, kalınca sardığı esrarlı sigarasından dolu dolu nefesler alırdı. Onu orada kimseler rahatsız edemezdi. Başka yerlerdeki gibi kendisi de rahatsız olmazdı. Orada ne esrarlı sigarasının külünü saklama kaygısı vardı ne de esrar kokusunun ortalığa dağılıp da başının polislerle derde girmesi korkusu. Fazla içmezdi. Arkadaş âlemlerine de katılmazdı. İçince mahalledeki diğerleri gibi çevresini rahatsız etmez, iyice zom olduktan sonra evine gider kendini yatağının üstüne bırakırdı. Evine girmeden önce de komşu kadının penceresinin altından gürültüyle geçer, geldiğini belli ederdi. Aralarında sessiz bir anlaşmaydı bu.

Her gittiğinde çimenler, günlerden daha ıslak ve sessiz olurdu.

Kalabalıktan biri "geliyorlar," diye bağırıyordu. Kalabalıkta bir kaynaşma olmuş, herkes birbirine daha da sokulmuştu. Yanı başında genç bir kız vardı. O da yalnızdı. Omzuna çarpan çantası kendinden büyük olan kıza tatsız şakalar yapmak geçtiyse de içinden birden tatsız şakalar yapacak gücü bulamadı kendinde. O sırada kalabalıktan biri olanca gücüyle "dağılmayacağız!" diye haykırıyor ve anlamadığı daha başka sözcükleri birbiri ardına bağırıyordu. "Haklıyız, biz kazanacağız!" Söylenenleri parça parça anlıyordu. "Herhalde şimdiki gençler aralarında öyle konuşuyorlar. Ne bileyim, eskiden bizim oralara gelip yerleşen Romanlar'ın kendi aralarında durup durup acayip konuşmalarına benziyor konuşmaları."

Mahalle ayağa kalkmış, silah sesleri arasında koşan insanları seyrediyordu. Meraklı başlar pencerelerden eksilmeye başlamıştı birer birer. Cesaretine kendisi de şaşarak sürükleniyordu kalabalığın arasında. Yanında sessizce duran kızı aradıysa da bulamadı. Kalabalığın ortasında olmasına karşın şimdi en gerilerde kalmıştı. Yaşlı bacakları onu engelliyordu. Gerilere dönüp bakamıyordu. Ayaklarının dibinde yığılıp kalan gençlerden birine takılıp düştü. Geriden gelenlerden biri onu kaldırdı yerden. Kendisini yerden kaldıran genç hâlâ kolunu bırakmamıştı. Birlikte koşarak bir apartmanın bahçesine girdiler. Daha önceden gelip oraya sığınanlar da vardı.

Silah sesleri azalmaya başlamıştı. Sakallı olan biri oturdukları yerden kalkıp gitti. Onu bir başkası izledi. Kimse birbirine "kalk gidelim," demiyordu. Birisi çıkıp da "haydi gidelim, ihtiyar," dese hiç duraksamadan giderdi peşinden. Gençler gibi yaşamını yeniden kurmaya vakti yoktu önünde.

Ne olup bittiğini bile anlayamadığı yorgunluğunun içinde sel olup akıyordu anıları. Yakaladığı her bir parçacığı yüzüne sürdükçe serinliyordu. Anılar bellek ekranında silik, solgun bilgiler vermeyi deniyor gibiydiler. Unutulan koşu yolunda bıraktıkları, kirli çarşaflar altında geçirdiği hastalıklı günler olarak tanımladığı saçma düşlerinde hiç sektirmeden sürdürdüğü siyah beyaz filmin kareleri miydi yoksa? Hiç mi hiç önemi kalmamıştı onun için. Bundan dolayı büyük bir hayranlıkla kapladığı siyah ciltli defterine yazdıklarını saplantıyla okuma isteği, antika bir sandalyeye olan merakı gibi gerginleştiriyordu onu. Göz alıcı şekillerle parçalanıp duran sandalyesini eline almış koşuyor gibiydi.

Her şey silinmiş, hiçbir şey görünmez olmuştu. Karanlık iyice çökmüştü. Sanki bıraktığı gençliğinin peşinde koşarken sayıklıyordu. Göğsü yanıyordu. Değirmenin arkasındaki çimenliği düşündü. İçinden bağırıyordu: "Kaz kafalı gençliğim, avuntularla geçtiğin yetmiyormuş gibi şimdi de anılarınla dolduruyorsun. Seni terk ediyorum... Seni terk ediyorum... Seni terk ediyorum..."

RANDEVU HAZIRLIĞI

Yürek çarpıntılarımı yağlı kara akıntılarla karın beyazlığına serdiğim gözetleme kulemde bir kadın yürümekteydi mekanik adımlarla. Durduğum yerden beni de peşinden sürüklemesine bir şey demeyecektim ama kırık pedallı bisikletimi taşıyor olmamın engelini de görmezlikten gelemezdim. Ne hikmetse karlar onun üstüne düşmüyorlardı. Görüntüyü bozmadan peşinden yürüyen gölge gibiydim yıkık minarelerin altında. Yaşamının şifreli yüklerinden arınarak açıklıklara yürüdüğü yerde hâlâ bana mekanik adımlarının sesini dinletmekteydi. Mesajını kendi bildiği yoldan da vermiyordu. Zorlasam aramızdaki kavgaların izdüşümü oluşacaktı kendiliğinden.

Periskopumda umduğum, beklediğim görüntüler döküldüler sonunda. Hangi biriyle uğraşacağımı şaşırdım. Hepsi birbirlerinin kıskançlık krizlerinden saklanıp adeta saçılan egzotik masallar tadındaydılar. Acıyan boğumlarında kalan akademik söylevlerin içinde

kendini duyurduğu oluyordu kadının. Kime neydi ki onun böyle davranıyor olması. Göndermeler, yığınlarca özensizliğin kurmaca yalnızlıklarında yapılması gereken işlerin toplamı olarak yanımda kalıyorlardı. İşin ilginç yanı benim de adımlarımın mekanikleşiyor gibi olması, nedensiz çalım satmaya başlıyor olmamdı.

Kadın, dediğim dedik acımasız bir diktatörün engin bakışlarıyla benim kendisini izlememem gerektiğini söyler gibiydi yeni bulduğu ifadeleriyle. Kapalılığın gerekmediği yerde bunu belirtmesine tepkisiz kalamazdım. Adımlarımın ritmik vuruşlarını artırdım. Sandalağacı kokulu güzel bir kadının ardından gitmek, bana, kendi banklarında çekingen âşıkların nefeslerini dinlemek gibi gelmişti. Gizli bir tehlikeyi çağrıştırıyordu nedensiz bulduğum bir lekenin soluk yansımasında. Adsızlığını dönüştürebileceğimi sandım seçtiğim kavşağımda. Durdurabilmek, başka yatak odalarına geçmek, özel sevişme sahneleri yaratmak, tehlikeli suçlar işliyormuş gibi yatmak, debdebeli geçmişten kısacık bir geçmişti onunkisi. Düşlere kapılmış olmasına rağmen onun sıcaklığıyla cıvıklaşmadan "ne olursa olsun," diyemedim. Bedenim benimdi ama hem yükseklikten korkmamak hem de yüksekliğe erişmek istemiyordum. Keyfiliği çoktan kaf dağlarının ardına kaçırmıştım. Çöl konakçısı olsaydım hadi neyse, yeni bir takı bulur verirdim götürdüğüm otel odasının unutulmuş anahtarını ararken. Çam iğnelerinden, ölü balıklardan, buğday kokularından bahsedebilirdim beni dinleyecek olsa.

Yürüdüğüm yerden düşüp yuvarlanma korkusunu yitirmiştim yaşanan günlerin esin kaynağından geçerken. Artık keyfiliği de paylaşmak demekti sokaklarda serserice dolaşıyor olmak. Bu oyunda da başarılı olamayacağım açıktı. Hangi serseri kendi yazgısının kareköklerindeki oyunda başarılı olmuştu ki ben olacaktım. Kadın düşündüklerimin rengini öğrenmiş olmalı ki köşeyi döneceği yerde durup bana bakmaya başladı. Önce ayakkabısının bağını bağlıyormuş gibi yaptı. Bu ucuz numarayı yutturamayacağını anlayınca doğrudan bakmaya başlamıştı. Aldırışsızdım ve peşinden yürüyerek tüy hafifliğine erişmeye çabalıyordum, çocuklukla ergenlik çağımın arasında kalan toprağa gülerken. Sokağın başında önüm sıra merdivenleri çıkarken yakıcı sıcaklığını duydum ilk boşalmanın. Hafif kemerli burnunu orada, yeniden adımlarını hızlandırdığı yerde gördüm. Olup bitenleri yazacak kadar zamanım olursa kendimi şanslı sayacağımı düşündüm. Çünkü her olayı kendi şikâyeti içinde not etmem olanaksız, bunu biliyordum. Dokunma duygusunu aldığım sözcüğün yüzü ortaya çıkınca ormanlık bir kentin kenarlarındaki mahallelere yolumun düşmesini istedim. Oysa o bildiği yoldan yürümekteydi. Yolunu gösterecek pusulasını da ben yapmadığıma göre peşinden yürümekten başka çarem kalmamıştı.

Kuma çizdiğim eğrilerin eşliğinde kadının peşinden yürüdükçe kadın da tuttuğu yoldan geri dönüşsüzmüş gibi ilerliyordu. Konum olarak bana yakın görünüyordu. Karşıdaki süpermarketin kapısının önünde ona yetişeceğimi umarken onu orada da yakalayamadım.

Ateş ve kum saatlerimin kesiştiği gibi günde iki öğün çekildiğim manastırımda ona nasıl yetişeceğimi düşünecek vaktim olacakken hâlâ daha küçük birimler yaratıyordum peşinde. Zor olacaktı anlaşılan ölü mevsimlerin bölünüşü, hesap yanlışlarımın içinde çektiğim cetvelin çizgilerinde. Çizgilerden anlaşıldığına göre yanlışların üçte biri imgelem kalıntıları altında uyukluyorlardı. Girişimci yanımı harekete geçirmeye yetmeyen zaman diliminde açgözlü koşuşturmaların disiplin kapısına gelmiştim. Orada da beni görememişti. Ağır hareket ediyordu bacaklarım. Yetkin saatlerin tik taklarına duyulan gereksinimle nahoş durumlar yaratacaklardı neredeyse. Bir kısmı ortaya çıkmış, gelişmiş yalnızlık giderici ilacının ardında mı koştuğumu soruyormuş hissine kapıldım yürüdüğüm yerde. Hayır hayır kadın gerçeklikti ve önüm sıra yürüyordu. Gücüm zamanı kullanmaya yetmiyor, yetişemiyor gibiydim. İlerlemeler, gerilemeler, denizlerde boyvermeler gibi gelmeye başlamıştı. Sonrası başın alınıp gidildiği iki koca evrende kaybolmuştu.

Soylu bir yaratıkmış da onu bir daha bulamayacakmışım gibi ardında saniyelerimi dakikalarımı harcıyordum. Adımlarıma yüzyıllarım karışmıştı. Tam aksini yapmak onu taklit etmekmiş gibi olacağından peşinden gitmenin sakıncaları da gittikçe azalıyordu. Gösterişsiz yaşta olan yanım da doğal zamanını dolduruyordu organlarımla iç içe. Bir sürü iyi ermişlerin bir o kadar kandırılmış çocuk gözlerinden girip çıkıyorum, yakalayayım derken de hayret, kılı bile kıpırdamıyordu. Yabani yiğitliklerden adını henüz koyamadığım

şeyin yanı sıra kimsenin yanına yaklaşmasını da istemiyordum. Ona inanmasam yeryüzündeki bütün yaşantıların bakir yanlarını kötülüklerle donatacaktım. Yitik sözcüklerinin içindeki yelin getirdiği yaprağı, kaybettiğim yaşlarımın o sayfalarına yerleştirebileceğimin de ayırdındaydım. Ya ona düşünemediğim kadar bağlanırsam sonum ne olacaktı? Dudaklarımın aldatmacalar düzmesini çığlıklarla alıyordum avuçlarıma. Ürkek vuruşlarımdaki bu garip tıkırtıların nereden çıktığını merak etmiyordum ama şu ayaklarımı tutan ufak sözcüklerin parıltıları yok mu onların sönmesini bekleme yanılgısına düşüyorum. Engin ve sonsuz parıldıyorlar. Ne olursa olsun peşinden gitmeden duramayacağıma göre çoğaltmalıyım ağır suçlu bir randevu hazırlığını. Sahi nereye kaybolmuştu o?

DÜNYA UZAKLAŞIYORDU

Büyük ayı bir melekti. "Ölüler, canlıların kamplarında yalnızca mevsimleri sayıyorlardı."

"Toplumsal bir rol oynuyoruz anlaşılan," diyordu gece göğünden yıldızları desteleyip sırtüstü uzandığımız yerde "yasak" dediğimiz alanları hızla geçip giderken. Hiçbir zaman geriye dönüşün olamayacağını, aynı olayları bir daha yaşayamayacağını anlatıyordu pürüzsüz sözcüklerle. Her sözcüğü, önkoşulsuz sorular sorması ile ilgiliydi. Sorunların bir canlı gibi hücrelere bölünmesini isterdi her zaman. "Tıpkı bir taş gibi boşluğa düştü, yüzündeki ifadeye bakamadım bile. Ayaklarımın dibine yığılıp kaldı. Kaçtım. İkti." Anlattığı düş ürünü mü diye meraklar içinde dolanıp duruyordum imgeler yığınında.

Geneldeki suskunluğuna ara sıra zoraki bir ağırlık verdiğinde, anlaşılmaz, hatta çekilmez oluyordu. Dahası, aramızdaki uzaklıkların ıslaklığındaydı. Adlan-

dırmanın da ne yeri ne zamanıydı. Oluşumla ilgiliydi yapmaya çalıştığımız her şey. Sonra kurtuluş gelecekti çığlıklarla. Öncelikler her zaman onundu. Ardında kalan işleri kotarma ya da yapabileceklerinin yarım kaldığı yerlerde tamamlama, yardımcısı olarak bana verilmişti. Başka zamanlara fırlatacağımız oklarımızla kurtuluş çırasını yakacaktık birazdan. Ben daha tanımamıştım boş yüzlerdeki ifadesizlikle yere yıkılışları. "Sonunda sen de alışırsın, köyünün sokaklarından anlattığın o günleri anımsaman gibi olur her şey. Kaygılanma," diyordu yüzündeki oyukluğu elemli bakışlarıyla derinleştirirken. Uyku ile uyanma arasında bir noktadan ne soracağıma bile aldırmadan ona bakıyordum. "Sıkıştırılmış açıklamalar isteme benden şok etkisinde, inceltilmiş yoldaşlığımıza da gereğinden fazla güvenme."

Sokak lambalarının altından geçip bulunduğumuz yere gelirken, dağlarda aldığımız ilk eğitimden kalan kazanılmış hareketler toplamı olarak aksaklığımızı gösteriyorduk. Gören olursa "aksaktılar" diyecekti. Gerçekten aksak mıydık?

Harekete geçeceğimiz zamana daha çok vardı. Uyku akıyordu gözlerimden. "Elimi bir kez olsun yakmadan yanacak olan ateşte ısınıyorum," diyordu ne anlama geliyorsa. Eminim kendisi de ne söylediğinin farkında değildi. Artık ben de onu anlayamaz duruma gelmiştim o böyle konuştukça. Sonuçta bize verilen görevlere direnemiyorduk ikimiz de. Ortak yanımız buydu, bir de aynı evi paylaşıyorduk bir üçüncü kişiyle. "Suç

ortaklığı", "ağzı sıkılık" gibi şeyler vardı aramızda. Sessizliğine çekiyordu beni iki karanlık oyuk olan gözleri. İçtenliğinde sınırlı sorumluluğunu açmıyordu. "İstersen ben yalnız gerçekleştireyim eylemi. Kolay bir eylem olur benim için hem gece olması da riski azaltıyor. Sen burada beni beklersin."

"Avuç içi kadar dünyaya hoş geldinleri tanımıyorsun. Kuşku rüzgârlarında uyanmadığın günleri de henüz görmedin. Artı ve eksi değil içinden geçtiğin zaman."

(Kırılan gülüşleri içdenizlerindeki dalgaları toplayıp getiriyordu bir üst perdeden konuşmaya geçtiğinde.)

"Modernlik," diyordu nereden aklına gelmişse, "modernlik, yere düşen sirk cambazının burkulan ayak bileğindeki ağrı bile değil. Değil işte. Sen istersen inanma, ama ben yaşadım. İflah olmam bu gidişle." O ne derse desin konuşmalıydık onunla. İdeolojiyi, kırıklıkları, ulaşılmaz zamana yolculuk isteklerini ve belki de kirletilmemiş ilişkileri intiharlara savurmaya. Bir geri plandı dilin sonsuza açılışı. Duygu yüklü boyası dökülmüş bir teknenin üstüne martılar konup kalkarken oldukça şaşkındım.

Denizcileri avutan bir suyun bitimindeki özlenen karaya çıkış gibi bulunduğumuz yerden kalkarak ve kimselere görünmemeye çalışarak apartman bloklarının arasından geçip görevimizi yapacaktık.

Balkonlarda insanlar serin yaz akşamının tadını çıkarıyorlardı. Balkonlardan birinde oturanların söyledikleri şarkının kanatlarında aşkın ince yorgunluğunu duyuyordum. Orada değildim o an.

Hep aynı giysiler giydirilen, saçları aynı yöne taranan, aynı oyuncaklarla oynayan, birbirleriyle yarıştırılan ikizler gibiydim. Bildiğim yerlerin hangi noktasında olduğumu düşünemiyordum. Çok benzer noktaları kullanmayan iki ayrı insandım, çıplak ve ölü isteklerimin dışında. Her yerdeydim, özgür irade denen şeyi içinden kırmaya çalışırken. Yavaş yavaş kalkma saatimiz yaklaşıyordu. Üstlerine bir şeyler yazdığım sokak çocukları öykülerinden düşen zaman parçacıklarını izliyordum. Hıçkırıyordum. Kendi bedenimi tanıyordum dışardan. Gökteki yıldızların aydınlıklarına hıçkırığımı karıştırıyordum. "Bizler işte böyleyiz, yaşadığımız deneyimlerin yapraklarını işliyoruz yine kan damlacıklarıyla. Bunun neresi..." Ne söylemek istediğini tam olarak anlayamamıştım. Çünkü konuşmasının arkasından neler söyleyeceğini tahmin etme fırsatını vermemişti. Sözünün gerisini getirmeden biçimsizliği savunuyor, "Bizler, suç haline gelmiş konak yerlerinde miyiz?" diye savunuyordu.

Son ve doğurgan zamana her şeyi aynı anda söylemiş olmanın rahatlığına ulaşmak için, sancı aralığında eylem adımızla anılacaktı. Ve kaplara damlalar dökülecekti göğsümüzden. Gururla gezdiğimiz yerlerde ya da kantinde oturup "dün gece..." idealler güçsüzlüğümüzde eylemle sese dönüşecekti. "Olay yerinden ilk

ayrılacak olan sensin bunu unutma! Beni izle, oradan sonra da hiç konuşmak yok, kimseler sesini duymamalı." Tarihselliği, içi de düşünülmüş eylem mutluluk sunuyordu daha gerçekleştirmeden. Enikonu düşünülüp ondan sonra karar verilmiş bir eyleme benzemiyordu. Okunan birkaç kitap, sigara dumanlarıyla dolu bir odada durmadan tekrarlanan özetlemeler, çocuklukla ufkun kızıllığını tümden kızıl görmemizden kaynaklanıyorsa da zaman akışı içinde anlamı başka oluyordu. Birliktelik, süreyle değil de yoğunlukla ölçülse bile bunu söylemiyordum. En azından benim açımdan açıktı. Onunla karşı konulmaz pratik uygulamaların neler getirip neler götüreceği üstüne tartışmanın yeri değildi. Dünya ile daha önceden aramızda bir anlaşma yoktu nasıl olsa.

Birazdan oturduğumuz yeri terk edecek, her savaşı kazanacak güçte ilkçağ savaşçıları gibi ilkel savaş çığlıklarıyla saldıracaktık. Onun varlığı yanımda esirgenmiş bir durumdu. Kuvvetimizi iyi kullanmamız gerektiğini her zaman tekrarlayıp durmuyor muyduk? Öyleyse başaracaktık. Başarmak zorundaydık. Kendime de çok güveniyordum, yaşlı kızların sınırlarında yosun saydıkları gecelerde paylaştıkları duygudaşlıklarının sonunun gelmezliğini düşünürken. Tepelerle çevrili konaklama yerimizde mutluyduk. Soluk kesici sessizlikle, çatık kaşlı öğretilerini düşünemez olmuştum.

Arada ikiyüzlülük mü vardı yoksa? Baş dönmesi giriyordu araya. Büyüdükçe gerçeğe daha çok ulaşılır di-

ye bir kural yoktu, tersi de olabilirdi. Eğilim dahi olsa bunu yönlendirecek uzun yolculukların ulaşılmaz başlangıçları vardı. Yaşamda canlıyken, kendimizi ancak başka birkaç canlıyla karşılaştırmaya gücümüz yetiyordu. Bir ad ve üç beş bildiriydi tuzlu yağmur sularına verdiğimiz yüzlerimiz. Öyle ya yağmur tuzuyla olmalıydı gözyaşları gibi ve şiddet derinlikli.

Fısıldayacağı bir şeyleri olmalıydı yerinden kalkıp yanıma yaklaştığına göre. Yanıma yaklaştı ama konuşmadı. Vakit de yaklaşıyordu. Düşünce gemilerimi terk etmeden sonu gelmez yakıcı günler gelip geçerken (o sıcaklıkta) korunma adına hoş görüyor, öksürüklü, döşeğinde ölümü bekleyen eski veremliler gibi doğacak günü apartman bloklarının arasından geçip eylemle karşılamaya hazırlanıyordum.

Dünya hızla uzaklaşıyordu.

KARAR ÖNCESİ

En son yaptığımız telefon görüşmesini saymazsak, doğrusunu isterseniz ben de olayı bütünüyle kavrayabilmiş değildim. Üstüme bir destek duvarı çökmüş gibi göründüğümü, postanedeki bayan memurun yüzüme telaşla bakmasından çıkartabilmiştim. Karşılıklı ağlayışımızı duymuş olmalıydı.

Beni çağırıyordu, konuşacakları varmış.

"İşitiyor muymuşum?" İşitmesem, ağlayışına katılır mıydım sanıyorsunuz? Bu dünyada kimseler kimseleri duymuyor zaten. Herkes kendi kabuğunda çıkaracağı kokunun bir sonraki başlangıcını hesaplayarak yaşamaya çalışıyor. Bense, bundan fazlasını becerebilmeyi istiyordum. Kabuk benim olsaydı yaşamak isteğini ve herkesin paylaşabileceği buruşturulmuş güllerin kokularını daha dün dilimden yere vurmazdım. Başkalarının hırsızlama bakışlarıyla ölçmeye kalkıştıkları şeyi yüzümün gittikçe artan terlerinde bulamazdım.

Süslü püslü zengin okullarından kendilerine oyuncaklar edinen yoksul çocuklarının ağızlarındaki yayvan ağız mızıkası eşliğinde yürüyordum. Sokaklarda karşılaştığım bütün fahişelerin gözlerindeki o boyanmışlığın arkasına gizlenmiş meleklerin en ağırbaşlı olanını dans pistine çağırmak istediysem de nasıl olduysa ortaya çıkan birinin "kaçalım" demesiyle yaptığımdan utanır olmuştum.

"Son sözünü mü söyledin bunlarla?" demişti.

"Son sözüm say, ne olacaksa," demiştim yere tükürürken. Kabalık etmiştim.

Paçalarımdan tutan yol, yürüdükçe aksi aksi uzayıp duruyordu. Ağaç siluetlerinin altından geçerken derin derin düşünmek beni yormuyordu, aksine düşündükçe daha derinlere nüfuz etmek istiyordum. Darağacının gölgesinde dinlenen cellatın dudakları arasındaki sigaranın uzamış külünün dinginliği gibiydim. Kendi asılışımı seyredecekmişim gibi kalkan toz bulutlarının paçalarımda birikmesi düşüncelerimi bir noktada toplamama yardımcı oluyordu. Ne olursa olsun düşsel mekânlarımı kullanmayacaktım.

Tanımadığım bir adam eğilerek selam veriyordu.

Apartman kapısından içeri girdiğimde çocuklar merdivenaltının karanlığında oynuyorlardı. Dışarda yağmur yağmaya başlamıştı. Ayakkabılarımda çamur olmadığı halde paspasa silmiştim onları. Tam o sırada şimşek

çakmıştı. Kibarlık gösterilerine gücüm yoktu. Yanına vardığımda basit patlamalarla karşılaşmak istemiyordum.

Kekeme, öfkeli ve yorgundum. Genellikle ikişer ikişer çıktığım basamakları şimdi ağır ağır çıkıyordum. Asansöre binsem, dördüncü katta olan dairenin kapısına hemencecik ulaşmış olurdum. Sevmiyordum şu asansörleri.

Merdivenleri birkaç basamak daha çıktıktan sonra olduğum yere oturdum. Son günlerde yerli yersiz dilime dolanan bir tümceyi tekrarladım: "Çarşambadan karar veriyorsun, oysa salıda da yaşamıyorsun." Yaşamıyormuşum! Bal gibi yaşıyorum işte. Üzülüyorum. O ise inat ediyordu durmadan. "Oralara gitmektense istifa ederim, herhangi bir iş bulur burada çalışırım, seninle olmak..."

Çok değil, daha birkaç gün önce, birlikte gittiğimiz çocuk parkında, ellerimiz sakıncasız ve özgür bedenlerimizde gezinirken konuşmak kor yığınına dönüşmüştü aramızda.

Açılan daire kapılarının birinden birileri çıkıyor olmalıydı. Yanılmamıştım. Yanımdan geçerlerken bana dokunmamak için dikkatli davranıyorlardı. Kadın, kocasının kolundan çekiştirerek benim kim olduğumu soruyor, kocası da tanımadığını belirten bakışlarıyla onu peşinden sürüklüyordu.

Neden sonra oturduğum merdiven basamağından hızla kalkıp üç katı birden çıkarak zili çaldığımda "nerede kaldın, seni bekliyordum," demesini beklerken, o, bana hiçbir şey söylemeden içeri geçti açık bıraktığı kapıya arkasını dönerek.

Odada o zamana kadar hiç görmediğim yabancı bir erkek vardı. Elini uzatmıştı sıkmam için. "Sizi yakından tanıyorum. Siz beni tanımazsınız ama ben sizi tanıyorum."

Sorularımla üstüne üstüne gitmenin bir anlamı olamayacağına inandığımdan hiç soru sormamıştım. Bana yer göstermesine içerlemiştim. Sanki evimizin kırk yıllık sahibiymiş gibi de pişkindi.

Teşekkür etmeden, alaycı gülümseyişimi de saklayarak gösterilen koltuklardan birine oturmuştum.

Tablosundan dışarı ürkerek bakan doru bir tayın yelesinden tuttuğumda ellerimin titreyişini durduramamıştım. Hoşuma gitmeyen bir alışkanlığım da böyle durmadan önüme bakmam.

Küçük Maryo'dan aldığım çiçekleri sulamak istesem de sulayamazdım. Odanın duvarları arasına sıkıştırılmış acemi kuş satıcısının dondurulmuş sesindeydim. Alçıdan kuşlar döksem, kesin onları konuşturabilirdim. Bu gücü buluyordum kendimde. Gereksinim duyduğum o değildi. Okumak istiyordum. Aldanışları ellerimi yüzüme kapamadan, kahrolmadan yaşıyor-

dum. Aptal ve yabanıldım, gözlerimleyse dost.

Oturduğum yerden dudaklarının hareketlerini görüyordum. Mutlaka bana bir şeyler anlatıyorlardı. Sahte bir içtenlikmiş gibi geliyordu bana bütün konuşmaları.

"Bu denli kolay olmamalı."

Büyük bir özenle yetiştirdiğim mor menekşemin üstüne tuz, biber ektikten sonra onu yemek geçiyordu içimden.

"Biz," diyorlardı birbirlerini göstererek. Dinlememeliydim.

Önüme koydukları kahve temizdi, hastı, saftı.

Boğuntu ve tükeniş...

Tanrı önce gökleri yaratmış olmalıydı bizleri düşünürken, gökyüzünün üstüme yıkılışından belliydi bu.

HAZAR'A YAĞMUR YAĞARKEN

Aylardan nisandı. Gidilecek yer ateşler içinde ölünmüş, upuzun bir tarihti.

Hazar'ın kıyısında yalnız kalmış sandalın sarındığı ıslaklığa uygun düşen selamla, aracın içindeki kocaman halkalar bileklerdeydi. Tahta sıraların üstünde yalnızca kesilmiş aralar vardı. Sandala doğru yaklaşan bir adam nereye açıldığını soruyordu. Öteki, başını kaldırmadan bağırıyordu: "İçimizdeki uzaklıklara. İçimizdeki uzaklıklara." Açık sözlülüğü duygulandırmıştı beni. Her türlü öğüdünü aramızda bölüşeceğimizi duyuruyordum ona. "Bilirsiniz, siz gençlerde yaşlılara özgü güçlükleri eritme isteği vardır. Yine de bir değişiklik olursa bana bildirin, olur mu? Benim yerim yurdum bellidir."

"Her türlü uyarınızı dikkate alacağımı bilmenizi isterim, ancak, bunu üstümde otorite sağladığınıza yor-

mamanızı rica ediyorum sizden."

"Kendinizi böylesi şeylerle fazla üzmeyin. Herkes bilir ki, söylenmek istenen bulanıklaştığında, insanlar karşılıklı susmasını da bilmelidir. Hayatın boğaz boğaza getirdiği güçlüklerini elinizden geldiğince çekmelisiniz."

Dalgalar. Dalgalar, sarhoş bir adamın adımları gibiydi. Yeni yağmur damlaları kıyıda gecikmiş izleriyle dilimi çamurlar içinde dolduruyordu ağzıma. Su, parıltılarla orada durmuş, yeni âşığının tuhaflıklarını seyrediyordu. Damlalar çoğaldıkça aralarına inceliklerimle gömülüyordum. Bu yetmedi. Damlalara yaslandım. Yaslandığım yağmur damlalarının kötülüklerini akıttıkları yere nanik yaptım. Şaşkınlığın "sus" paylı öfkeleri içinde yasak sevgiliyi çığlıklarından duyup, bir köşede oyun için donatılmış meydanda "günaha" çağrılı kıldım. Körlüğün ışıklı yazıcıları artık bunu da yazsınlardı gün eksiğiyle.

Havayı yakalamaya çalışıyordum yarınların dününde. Damlalar, saçlarımda, göğsümde, kollarımda derecikler oluşturmuşlar, durmadan ilerliyorlardı. Hepsi de ortak olmak istiyorlardı tıpkı insanlar gibi. Geri dönüşsüz çarpışmaların yemek molası arasında, daha ayak basılmamış kıyıların karşı durulamayan tutkuları çağırıyordu. Durmadan adını andığımdan geriye anlamlar curcunası kalıyordu. Kirli çamaşırları aydınlıkta yıkamanın bir bedeli varsa onu örnek olarak alabilirdim.

Kıyı henüz kaybolmaya başlamıştı yağmur damlalarının terkisinde gülümseyerek.

...

Yol üzerinde esneyen evlerin çarpık dudaklarından dökülen biçimsizlikleri arkalığı olmayan bir koltukta karşılaştırdığımda her şeyin nedenini buldum. Artık değil. Her şey bulanık ve berbat kokuyor. Sevinmelisin böyle düşündüğüm için. Sevinmelisin yaralarını saklayanların hiçsizliğinde. Bir yana bırakmalısın pis numaralarını birtakım belgelerin kendini içten çürüttüğü gündüz yalanlarına sığınmadan. Çocukken, öyle güzel eğlenirdik ki. Doğrusu dört gözle kovalıyorum karanlık yürekli insancıkları. Erken çağrılacaktım. Söylememe fırsat kalmadı. Hepimiz o kadar karmaşık seslerle konuşuyoruz ki hangi ses kime ait bilinmiyor. Kendimizi yaratan canavarlarız. Eğlenmek isteyen meraklıları saymıyorum. Hepsi yazılı burada. Gidilecek yerin yöneldiğimiz göstergelerindeki arızaların dahi ayrıntıları var oğuşturduğumuz ellerimizde. Çok uzayabilir yolculuk. Uzamayabilir de başka şeyler öğrenilemeyecekse. Başkalarıyla başlayıp şişelere dolup orada kısılıp kalıyoruz. Geçmiş olsun dilekleri bana ulaşırsa aktığım yerde durulurum. Çocuğum, yeter artık salınması ölümsüzlük isteğinin. Çağrılı olduğun budalalıkta kül serpebilirsin isteyenin gözüne. Konuşan kim? Tutarsam kocamış dudakları parça parça edeceğim inanamadığım yerinden. Basit, çok basit. Sadeliğin sesinden konuşun. Siz de göreceksiniz. Yalın şeyleri önünüze örnek olarak alıp düşünün. Tut-

muş olduğunuz dalın çiçeksiz olmasına gayret gösterin kurumuş bir dal olacağına.

...

Ne yağmur damlaları kaldı geriye ne de yol üzerinde esneyen evlerin çarpık dudaklarından dökülen biçimsizlikler. Hepsi birden kayboldular. Öyle olsun. Götürün beni buralardan, düşkırgını, bağışlayıcı bir annenin kucağına. Yine haksızlık ediyorsunuz. Neye karşı çıktığınıza karar vermelisiniz. Bu sabah da sona eriyor bir sürenin sınır çizgisinde. Bütün şarkıların pencere diplerinde söylenmişlerinin toplamı kadar aramızdaki ayrılık.

"Günaydın."

Günaydın gereksizlik. Günaydın, çarpılmış su kadar aydınlık olan ayrılık. Günaydın.

Şuraya adınızı yazın da öyle gidin. Bir yere götüremezsiniz beni buralardan avutulmak istemiyorsanız eğer. Haydi biz gidelim, kalanlar konuşsunlar kaldıkları yerden başlayarak.

ESİNTİLER İÇİ KONUK

Saçlarını savurarak doluyor akşamın ağzından içeri. Dudaklarını yine çağla yeşiline boyamış. Koşarak atılıyor kollarıma serinliğinin rüzgâr alan yönünde.

Kızıl kanatlı karıncalar geziniyor her yanımda. Duvar yüzüme çarpıyor. Hırkamı öreni sarınıyorum hayalimdeki kırkharami ambarlarında. Sanki yatağımın üstünde düşlerden kalan ıslıkları hâlâ duruyormuş gibi. Kan akıyor bir yandan. Gülümsemeye çalışıyor akşamüstü soğuk kuyu sularına gömüldüğü yerde. Çağlayan su açıyor kendi yatağını fesleğen kokularının içinde. Canım fesleğenlerim...

Siyah incilerle kaynıyor masamın üstü. Çıplak ampulle söyleşiyor gündüzden içerde kalmış kelebek. O, evecen gülümsüyor yanaklarında pınar ateşli menekşelerle. Yosunlu bekleyişler arasından kurtulduğunu şarkılar söyleyerek anlatıyor. Benden de el çırpmamı istiyor. Gözlerinin ışığını verdiği alanda uluorta tokat-

ladığı kararsızlığını anlatmaya sıra geldiğinde "yaşlı bir aluç ağacının dalları arasında kurduğum salıncakları, çocukluğumun o şen yurdunda düşün," diyor. Ona bakıyorum. Birden üzgüler artığı dağlarına kızak kaldırıyorum. Sığırcık sürülerine verilmiş sözümü yerine getirirken yanımda kimseler olsun istemiyordum. Koca bir yalan oysa.

Gelirken anneme uğradığını söylemişti. İnanıyor görünüyorum. Üç yıldır öldüğünü bildiğim halde benden sakladığını açık etmiyorum yüzüne karşı. Babamlar mektuplarında annemin selamını yazıyorlar bana durmadan. Onun öldüğünü bile bile, bilmediğime onları inandırmak için annemin açık mavi renkli bir kazak örüp göndermesini istiyorum. Ona neydi bütün bunlardan. Durmadan anımsatılacak yeni acılar buluyor, bulduruyordu. Bunca acının arasında havadan sudan konuşabilirdi. Ohh, bahçeden de Kenan'ın fesleğenlerinin kokusu geliyor. Bu kokular da olmasa onun sustuğu yerde neler söylerdim bilmiyorum. Dizginsiz bir düşmanlığın ayak takımları arasında düşüncelerinden dolayı yediği dayağı anlatmaya başladığında bu kez hemen susturuyorum onu.

Hayvanlar âleminin en alt basamağında bile ayrılıklar yaşanırken onun böyle söylemesine kızıyorum. İşe değer yargılarımızı katarak eski olayları yeniden yaşamak hem kat kat daha hızlı biçimde zamanından önce yaşlandırmıyor mu bizleri? Ayakta kalabilmek için çok küçük kentlerin betonlaşmamış caddelerinde gezinme isteğime gülüyor uzattığı buzlu biranın dama-

ğımda unuttuğum tadını boşlukta yalarken.

"İstiyorsan sen konuş ben dinleyeyim."

"Fırsat tanımıyorsun ki her şeyi anlatmaya. Her şey esintiler içinde. Bütünden kopan parçaların birlikte raksedişleri de, dediğin gibi yine esintiler içinde."

Gündelik yaşamın nesini anlatacağım ki? Gündelik yaşam işte. Yabancısı olduğum yerde durduğumda istiyor hem de bunları anlatmamı. Kafamın üstünde bir sürü düşüncenin tebdil-i kıyafet gezdiğini bilmiyor doğal olarak. Ne söyleyebilirdim ona? Hücremin belgelere egemen yanında kaşlarımı kesebilirdim o gitmeden. Malzemesi hazırken izleyen bakışlarından atılan safra dönüşmesiz duruyor. Ellerinden tuttuğum vakit geliş saatinin kütüğünde sessizlik oluyor. O ışıkta fazla göremediğim kulağına fısıldamaya kalksam, okumakta olduğum kitabın açık sayfalarındaki parmağımı tutmaya yeltenecek sanıyorum. Sanmıyorum, böyle olacağına kesin gözüyle bakıyorum.

"Sen neden parmaklarını dudaklarına götürüyorsun?"

"Ben böyle mi yaptım? Unuttum çoğu şeyi nasıl yaptığımı. Araya yeni alışkanlıklar yepyeni ortaklıklar girdi. Yalnızca yatılan yılların sayısı değil önemli olan. Sıcacık kucakta yaşamayı düşleyeni unuttuğumu da biliyor musun sen? Nereden bileceksin ki!"

"Söz konusu ettiğin yaşlı dünyayı budaklarından sey-

retmek, kalabalık olduğumuzu sandığımız yerde bunu yapmak hiçbir şeyi çözmüyor ki..."

"Ben konuğum. Soruların kısa yanıtlarının kapılarını araladığın alanların dışında sana kardeş portrelerden toplanmış uykular sunamam. Uyuyamadığını söylüyorsun durmadan. Şikâyetin bu muydu yalnızca?"

İlkel gelmesine aldırmıyorum yemek yediğim yerde uyumanın ve adımlarımı saydığım yerde konuk kabul etmenin. Boşuna gayret dansa kaldırma isteği. Tümünü mücadele alanları olarak gördüğüm, işyerleri, evler, oyun alanlarının düşleri, bir de kendimle barışık olmadığım mutlulukların hücremde gördüğün sayabildiğim yekûnu işte.

"Miş"li geçmiş zamanlarda konuşmak. Miş'liler gerilerde kaldıktan sonra noktaları konulmamış gibi geliyor bana. Manyaklık da denebilir buna. Manyaklık ne yapalım, ama ben bunları el üstünden kaydırak yapıp senin gelişini bile gördüm ne haber. Sen de yapsana.

"Diyelim ki oldu, sonrası ne olacak?"

"Sonralara bir şeyler kalıyor hep. Bu yüzden kendini suçlayamazsın sen. Çünkü hareket ettiğin sürece sonları da geçip gideceksin. İstediğin an yapabilirsin biliyorsun. Olumlu ya da olumsuz bütün bağlardan kurtulma riski ve güzelliği sana aitse seçim özgürlüğü de sende demektir."

"Ya hayattan beklediklerimin yapılıyor gibi oluşu?"

Sus. Sus. Ben duydum, sense sus.

SATIŞ REYONUNDAKİ AÇLIK

Her şey masalın kırılan ucunda kalan iri kan damlasının yerinde olmadığı gerçeğinden yola çıkarak başladı. Leylak renginde bir ipekten çadır altında akşamın hüzünlü yıldızlarını yarı uyanık izliyordum. Hava aydınlanmadan taa yukarlardaki merhametli bir akşam yıldızının uyuyan dudak içlerinden batıya doğru gitmek istiyordum. Yalvarmalarla dolu borazanlı askerler dirsekleri yerde olduğu halde seslerini artırdıklarında göğsümü kabartıyordum.

Daha önceden hiç tanımadığım küçük kıvılcım sütunlarından içeri sarkan deli dolu gümüşî bir yüz vardı karşımda. İlkyaz günlerinden geldiğini sıkılmadan söyleyebileceğim bir şarkının içindeyken, sıkıntılı geceler boyunca baldırımda paslanmaz çelik zerreciklerinin kaldığını bütünüyle ortaya çıkaran gerçekleri, içtenlikle gökyüzünün ağarmasına katabilirdim. Gün ağarmadan kaldırmalıydım kuş cıvıltılarını duymak istediğim ağaçlardaki tırtılları. Küçümencik yaşantıları-

nın renkli mızraklarını ellerinde bulutlar denli görkemli tuttuklarını da unutmamıştım. Onlar ağır ağır uzaklaşıyorlardı ki açlığın dur durak bilmezliğini ve yüz ağartıcı yanlarını hayale meydan bırakmayan yoksunluklarıyla yeniden dinlemek zorunda kaldım. Eğer yanımda aynam olsaydı, fırıl fırıl döndüğüm sağımı solumu görürdüm evecenlikle allıklarını dahi silmeden öptüğüm kımıltılarda.

Çok geçmeden yatağımda bulduğum meltemlerle çok eskilerde kalan sevgi ormanındaki eski tarihleri debdebeli, şık giysileri içinde kaldırıp koydum miğferimin altına.

Kendinden geçmiş utangaçlığın sancaktarını arıyordum. (O ormanın ağaçlarını kestikleri yerlerde zehir ırmakları yoktu. O zamanlardan geriye kalan fazlaca kibar çağrışımların iziydi. Aralarında olduğum zamanlar çevremden korkak ve değersiz yeniyetme zehir çiçekleri ayrılmazlardı. Can çekişirken soluklanırlar, üzerlerinden atamadıkları koşumlarının dikenlerini sıyırırlardı saçılmış ışıklardan yaptıkları saldırmalarıyla.)

"Nereyi işaret ediyor bu," diyordum kılıcıma dayandığım yerde. Sağ yanımda dikilen küçük bir ağacın kovuğunda ay gizlenmiş beni seyrediyordu. Ucundan tutacak kadar yakındım ona. Solumdaki kırmızıyı da görmeden kulübe savaşlarımdan kalan cesaretle "bir daha bir daha delikanlı acılarıyla" derken, tüm aşamalarıyla "açlık" diyebiliyordum sonunda.

Can çekişen yoldaşımın "beni buralarda bırakmayın" sözlerinin izini, bir şey kaybedilmeyen düşülkesinde kayboluncaya kadar sürdüm. Eğilip kalktıkça bir çift sözcüğün ağırlığını hapşırma gürültüsü içinde duyuyordum. Ardından çarpışarak, çok makbule geçecek hayli yüklü bilgiler geliyordu. Taburlarla geliyordu hem de. Duyduğum hoşnutsuzluğu gizleyerek gürültüler kitabından okumaya başladığıma bugün bile hâlâ inanamıyorum. Nasıl olmuştu da, orada kitaptan başlamış edep ve ahlaktan çıkmıştım.

Yara almıştı soğutulmuş durgunlukları bekliyormuş gibi yapmam. Yıllarca hizmet ettiğim sahiplenmelerin inzivaya çekildiklerini bile bile özür dilemem gerektiği ortaya çıkıyordu. Gerekeni yapmıştım orada. İkimizden başka kimselerin olmadığını bildiğim halde yapmıştım. Yapmıştım ya, hükmünü, cinayet seanslarının bulanık söyleşilerinden dilimlenmiş, pohpohlanmalardan aydınlatılmış tarihinin üstüne bırakmıştım.

Oldukça yakınlarda işlerinin iyi gitmediğini, bozulmuş düzenine sessiz sessiz ağladığını bildiğim bir görüntünün söylenmemiş dertlerinin toplamını verebilecek gazeteleri okumak istiyordum vermeyeceklerini bile bile.

(Kefil olabilirdim görüntülerine omuzlarımı silkmeden fırsatı ganimet bilerek yeterince doğrulamadığım karışıklıkta.) Artık kendimi böylesine deli rüzgârlar önüne bırakmadan bana kendisini duyuran açlığa karşı koymanın yollarını yalnızca kendi kendime deneye-

rek bulacaktım. Sayısız acılara katlanmak boynumun borcu olsa da o belirsiz yolu önceden belirleyemediğim sayıda gölgeotu demetleriyle döşeyecektim. Yeteneksiz görünen yandaşlarımı ayakta, sürekli alkışlarla ölümlü kılacaktım.

Akıllara gelen sorular, bir parça doğru karar vermenin üstüne düşmüş gölgeler miydi? İlk kez bunu orada düşündüm. Daha önceden aklıma getirmediğim şeyleri, akla karayı seçmek zor görünmüyordu. Nasıl karar verecektim açlık hüzünlü kara gözlerini üstüme dikmiş karşımda otururken.

Ölüm tacirlerinin işine yarayacağından da korkmadan bereketli topraklar üzerinde dolu vurmuş ekinleri düşünüyordum. Dikkati elden bırakmadan yazgımıza yakalanabilirdim. Bunun korkulacak bir yanı yoktu. Safari düşkünü bir delilikle kiraz tomurcuklarını anımsatan dirilikte prenseslerimin benim için ayırttıkları odaya hangi yoldan gideceğimi şimdilik bilmiyordum.

(Kaleye kuşatılmışlık anlamını vermediğimi de ilk kez burada açıklıyorum haberiniz olsun. Çünkü, kuşatılmışlık kaleye yakışmıyordu masalda bile olsa. O halde parlak suların içinde dolaşan tanınmaz yanılgıların benzersiz dallarında elime tutuşturacağım tutsak kalmak denen düşüncelerin insanı olarak kendimi değer vermediğim, istemediğim, unutulmaz, iler tutar yanları olmayan yolları geçerken bulur muydum?)

Her işe burnunu sokup da koku alma duygusundan

çok şey kaybedenler gün batımlarında soylulukla seyrettiğim dağın kokularını burnuma çekme zevkimden beni alıkoyamazlardı. Karşıma çıkacak her şeyi silip süpürecek bir güçle, öncelikle neleri taşımalıydım yaşamın sürdüğü diyarlara?

(Masalın içinden çıkmadan lir çalabilmeyi çok istiyordum. Saflıkla söyleyeceğim yeterince güzellik vardı yüzlerine baka baka "şey... bilmiyordum da..!")

Soylulukları, oraya buraya koşuşturarak bedeli ödenmiş düzlüğün ortasında beyaz güllerle geçiştirilen münzevi kırlara bırakmıştım. "Efendim, bunlar var ya bunlar işte bunlar onlardı" dediklerini duymak istemiyor görünmem kaba tartışmaların ara sokaklarındaki soluklanmalardı. Hortlaklar dünyasına geçmeden yakalamalıydım akıntıyı.

Saldırı mızrağı her zaman olduğu gibi eksikliklerini göstermeden hiddetle bağırıyordu "Hey sen oradaki, nereye gideceksin?", devam ediyordu "gideceğin yeri bildiğin halde neden doğacak torunlarından çalınmasına göz yumuyorsun? Görmüyor musun, çalınmış geleceğinin tozu kalkıyor orada." Ağzımı açmama fırsat kalmadan yaklaşıp narin bedeniyle karşıma çıkan kişiyle, hoşuma giden kimselere selam gönderebilirdim. Kıvraklığına yakışmayan mırıltılarla eminim bunlar saçma bulunmaz ve hoş görülürdü.

Ölümsüzlerin yüzüsuyu hürmetine içimden lanetler okuduğum açlığın erdemlerine başka adlar takabilir-

dim herhalde. Bana kimler kızacaktı o zaman ah bir bilsem, bilsem daha şimdiden rahatlardım.

"Bakar mısınız bana, açlığınızı satıyor musunuz? Eze eze alırdım açlığınızı da."

BEKLEYİŞ

Kapat eski kapılarını
yoksa sen hâlâ kendini
duman sıyrığı yaralarını
kapatamaz biri mi sanıyorsun.
Güldürme insanı, güldürme!

1.

Gelecek ya, nedenlerini sıralayışlarının hepsi de daha şimdiden sisler içinde kaldı. Taa o zamanlardan da biliyordu kuşku kalkanına çarpıp kıl payı burada kalmış olmamı, sonradan kazanılmış tuhaflıklarımı, son birkaç yıldır da iyice içe kapanık oluşumu.

Yeniden başlamak isteğimin aslını, imkânı yok bilemezdi. Bilmediğine göre hücremin dağınıklığını ve o türden hazırlıklara giriştiğimi de anlayamazdı elbette.

"Ah bir gelse", gelse, benden önceki ve sonraki yaşanmışlıklarını eskitmeyecektim. Ama yine de kendimi hazırlıyordum bir yerlerde unuttuğum birdenbirelikerime yüz vermeden. Doğrusu, o geldiğinde nasıl

davranmam gerektiği üstüne de fazla kafa yoramıyordum. Gelir gelmez ona "nerelerdeydin?" diyemeyecek ve yıldızların yalnızlıklarında seyre koyulduğum parçalı koyuluklarından da yakınmayacaktım. Başarısız olacağımı sanmıyordum ya neyse. O da silik bir bebeklikten görünüyor olurdu belki kim bilir? Olmazsa kırlarını tutar getirirdim ayaklarının hizasına. Bir kör gibi ötelerini berilerini yoklardım boş durmaktansa. Belki o zaman görebilirdim. Yapabileceklerim; öyle elde avuçta kalacak "şefkat" sululuğu olmaktan çoktan çıkmıştı. Köşemde bir külçe gibi dururdum.

"Ah bir gelse", gelse, gündüzü ve geceyi birleştirdiğim yerde hiç ses çıkarmadan affedebilmenin bayağılığı içinde ona hak verirdim. Bol sadakat yemininin eseri olan "seni seviyorum"ları oyun içi repliklerden sayardım, kendimi çarpım tablosunda öksüz bırakılmış 1 rakamıyla bölerken. Güçlerimin ilan edilmiş savaşlarının son bildirisini okurken bana, "eh, beklemeliydin," dedirten korkunç karşı koyuşlara götüren ince patikada yürürdüm.

2.

Geleceğini duyar duymaz kaç zamandır yok saydığım tarafımla tartışmaya girmiştim. Öyle çoktu ki kabulleneceğim istekleri. O pek değerli "özlem" denen duygusunun gölgesi altında yakıcılığıyla konuşmayı tasarlıyordum seksek yorgunu tarihinden bana iletebildikleriyle. Sallanma isteğiyle dolup taşıyordum. Sallanmak, durmadan sallanmak istiyordum. Varsın sar-

kaçlar kıskansındı. Üstelik sinir hücrelerimi birbirlerine bağladığım yere döşediğim tahrip kalıplarından korkuyordum. Uzanıp kalmaktan, eksilmekten, azalmaktan korkuyordum. Bu korkumu yenmek için yanağımı derinden kesmeyi geçiriyordum içimden. "Kesikten içeri doğru sızmalı kanım takılı kaldığı yerlerde yontuluk izler bıraktıktan sonra," diyordum. Hazır günleri sayma olasılığı uzaktayken bakımsız çocuklar gibi çeşitli sağaltım yollarını denemeden masrafsız iyileşmeyi umabilirdim. Aptallık, diğerlerini bıraksam göz göre göre engellenecektim. Gel gelelim bütün bunlara katlanacak olan çılgınlığım, engellenen bedenimin uğultusu olup çıkacaktı.

3.

Oyun dışına da düşebilirdim getirdiği izlerin yanıtlarında taş kesilip. Olanca dikkatimle "isteklerini" sorardım. Söylemeyebilirdi. Halime bakmadan konuşmasın diye ona fırsat vermeden tam zamanında göründüğü haliyle çekip alırdım sözlerini gözlerinden. Eminim gerisini kendisi getirirdi. Bu biraz da onun sorunuydu öyle soylu duruşlarıyla gömüleceği sorularında. Bu da nereden çıktı şimdi. Hadi be sen de.

4.

İkinci bölümü seyretmesem de olurdu. "Utkum" derdim, artık geç mi olur, erken mi olur bilemezdim ama hani o ilk heyecanın kulak memelerini kızartan coşkusuyla söylev vermeye başlayabilirdim.

5.

Son eyvah, son sabahın işiydi içteki yanlış dökülme. En sona kalmamalıydı başlangıçtaki şüphe. Diğerleri kendine dönük nesnede işlenmemiş tırnaksız kartal figürüydü, gerektiğinde kullanılmak üzere bir kenara kaldırılan.

6.

Durmadan yinelenen uğultular kıyametinde "Artık yeter"i önceden söylememiş miydim? Eğer söylememişsem bu büyük bir eksiklikti. Notlarım, notlarım nerede benim? Şafak sökmeden bulmalıyım onları. Çok vaktimi aldılar. Delik deşikliğimin görülmesinden korkuyorum, korkuyorum işte.

Kimdi gelecek olan? Yaşı kaç? Uykusu ne ederdi?

Yeni bekleyişler, daha yeni uğultular.

> Ne düşünüyordunsa koptu birbirinden kelimelerin düğümleri. Islığınla da devam edebilirdin çağırmaya. Yapma! Ayak seslerinin üzgünü olur o zaman ıslığın. Ancak ve ancak durgunluğunu birbirine karışan gürültülerle harekete geçirebilirsin ya da kusabilirsin.

"Durdukça tüyleniyordum. Çocuklarım bekliyorlardı beni evde. Yeni sorumluluklarım vardı sokağa çıkmadan önce. Küçük olanını sırtımda gezdirecektim. Büyüğünün okula gitmeden önce sorabileceği soruları minderde kurulduğum yerden öldürüp yenilerini yaratmasına yardımcı olacaktım. Bunları yapmak için istek duymuyordum. Bütün sözleri ayak oyunlarının tortularında emip emip tükürdüğüm sağır bir güneşin altında yorgundum. Bir dile kurban törenleri hazırlamak için terk ettiğim mayınları toplayıp odamın duvarlarına asmıştım ölü masumiyetle. Kuzey kutbumdan alıp getirecektim oyuncakları. Kimsenin öldürmek istemediği katili karnını deşerek öldürür sonra getirirdim oyuncakları."

— Halil İbrahim Özcan

Metis Edebiyat
ISBN 975-342-027-7

9 789753 420273

Metis Yayınları, Başmusahip Sokak 3/2, Cağaloğlu / İstanbul